

BINEVESTITORUL

Anul XIII—1936.

No. No. 5 - 6

Chișinău.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“.
(*Isaia 52,7*).

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți VESTEĂ BUNĂ (Evangelhia) la orice făptură“.
(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evangelhia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întăi a ludeului, apoi a Grecului.“
(*Rom. 1,16*).

Proorociile împlinite.

de D. L. MOODY.

Nu cunosc ceva care se convingă mai repede pe un necredincios cînsit despre adevărul Bibliei ca *proorociile împlinite*. Puțini sînt creștinii cari se gîndesc să studieze acest subiect. Ei spun că proorociile sînt foarte tainice și că nu se știe bine dacă s'au împlinit. Dar Biblia nu spune că proorocia este un lucru tainic, de care să ne ferim, ci mai de grabă că „avem cuvîntul proorociei făcut și *mai tare* (sau „*un cuvînt temeinic*“) la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre“. Proorociile sînt istorie care nu s'a împlinit încă, iar istoria este proorocie împlinită.

Cea mai grea carte profetică din Biblie începe cu aceste cuvinte:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor săi lucrurile cari au să se întîmple în curînd. Și le-a făcut-o cunoscut trimetînd prin îngerul său la robul său Ioan, care a mărturisit despre Cuvîntul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut“.

„Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintete acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape“ (Apocalipsa 1, 1-3).

Cei cărora nu le pasă de proorocii au numai o Evangelhie cîpărțită, sau o jumătate de Evangelhie, căci Evangelhia nu vorbește numai de suferințele lui Hristos, ci și de slava de care vor fi urmate; nu numai de Hristos de pe cruce, ci și de Hristos de pe tron; nu numai de Hristos—Omul durerilor, ci și de Hristos—Domnul domnilor și Impăratul împăraților; nu numai de întăia sa venire, ci și de a doua. Astfel de persoane pierd jumătate de învățatura, jumătate din cunoștința și jumătate din mîngăierea pe cari Dumnezeu le-a pus la îndemîna poporului său“.

Cînd eram băiat, învățam că tot țînutul de dincolo de fluviul Missisipi este marele pustiu american. Dar cînd cel dintăi tărîncop a dat de minereuri prețioase și s'a scos de acolo argint în valoare de peste o sute de milioane de dolari, națiunea noastră și-a dat seama că țînutul acela nu este o pustie; astăzi acea parte a țării—Hevada, Colorado, Utah, și

alte state apusene—este un pământ din cele mai prețioase pe cari le stăpânim. Gândiți-vă la orașele pline de activitate și la statele înfloritoare cari au răsărit acolo printre munți! Tot așa este și cu multe părți ale Bibliei: oamenii nu se gândesc niciodată să le citească. Ei trăiesc numai cu câteva capitole și versete. Cea mai mare parte a Bibliei a fost scrisă de prooroci, și cu toate acestea nu auzi niciodată o predică despre proorocie.

Cam între cinci și șase sute de proorocii din Vechiul Testament s'au împlinit într'un chip izbitor și literal, și două sute numai cu privire la Isus Hristos. Nu s'a întâmplat nimic cu Hristos care să nu fi fost proorocit între o mie șaptesute și patru sute de ani înainte de nașterea Sa.

Gândiți-vă la cele patru orașe mari cari erau în ființă pe vremea când a fost scris Vechiul Testament și veți vedea că proorociile cari le privesc s'au împlinit întocmai. Ingăduiți-mă să vă atrag atenția asupra câtorva locuri.

Mai întâi să luăm Babilonul.

„Și Babilonul, podoabă împăraților, falnica mândrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo și stafiile vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești și câinii sălbatici în casele lui de petrecere. Vremea lui este aproape să vină și zilele nu-i se vor lungi“ (Isaia 13,19-22).

„Iată cuvântul rostit de Domnul asupra Babilonului, asupra țării Haldeilor, prin proorocul Ieremia. Dați de știre printre neamuri, dați de veste și înălțați un steag! Vestiți, n'ascundeți nimic! Spuneți: Babilonul este luat, Bel este acoperit de rușine, Merodac este zdrobit; idolii lui sunt acoperiți de rușine, idolii sunt sfărâmați. Căci împotriva lui se suie un popor dela miazănoapte, care-i va preface țara într'o pustie, și nu va mai fi locuită; atât oamenii cât și dobitoacele fug și se duc.

Din pricina mâniei Domnului nu va mai fi locuită și va fi o pustietate. Toți cei ce vor trece pe lângă Babilon se vor mira și vor fluiera pentru toate rănilile lui.

Cum s'a rupt și s'a sfărâmat ciocanul întregului pământ! Babilonul este nimicit în mijlocul neamurilor! Ți-am întins o cursă și ai fost prins, Babilonule, fără să te aștepți. Ai fost ajuns, apucat, pentru că ai luptat împotriva Domnului“ (Ieremia 50 1-3,13,23,24).

Cu o sută de ani mai înainte de a se sui Nevucadnețar pe tron se proorocise că Babilonul va fi nimicit; și așa s'a întâmplat. Invățații ne spun că acest oraș era așezat în mijlocul unei câmpii întinse și roditoare. Era înconjurat cu un zid uriaș. Fiecare latură a zidului avea douăzeci de porți de bronz tare, și la fiecare unghiu era câte un turn tare, cu trei metri mai înalt decât zidul. Zidul era lat de vreo douăzeci și cinci de metri și înalt de vre o sută și cincisprezece metri. Aceste măsuri ne dau o idee despre mărimea Babilonului. Cu toate acestea n'a mai rămas din el decât ruini cari să ne vorbească de măreția sa trecută. Când Babilonul era în slavă sa, împărăteasă pământului, proorocii au prezis că va fi nimicit, și cât de întocmai s'a întâmplat lucrul acesta!

Un prieten al meu care trecea prin Valea Eufratului a încercat să convingă pe talmaciul său să așeze cortul lângă ruini, dar n'a izbutit. Niciun Arab nu-și așează cortul acolo, niciun păstor nu vrea să stea aproape de ruini. (Va urma).

Un adăpost sigur.

„Iată, împăratul va împărăși cu dreptate și voevozii vor cârmui cu nepărținare; fie care va fi ca un adăpost împotriva vântului și ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca niște râuri de apă într'un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într'un pământ ars de sete“. (Isaia 32: 1-2).

Insemnătatea acestui text se cuprinde în cuvântul: „Iată, împăratul“; acest împărat este Isus Hristos.

Când și unde El se arată poporului Său ca un adăpost sigur? În furtuni și vijelii? Lumea mulțumită de satisfacția poftelor, nu-L caută când cerul e senin. Însă când apar norii și soarele se ascunde, atunci vedem, cât de nesigure sunt adăposturile omenești și cu durere strigăm: *„Du-mă pe stâncă pe care n'o pot ajunge“*. (Ps. 61,3). Mai întâiu un vânt tare, furtună, cutremur de pământ și foc și apoi un susur blând și subțire. (1 Imp. 19; 11-12)

Credinciosule intristat! ai un refugiu sigur, un turn tare care nu poate fi dărâmat. Lumea își are adăposturile ei, însă ei nu rezistă în ziua încercării. Vine o furtună și toate adăposturile omenești sunt nimicite și cu cât furtuna devine mai amenințătoare, cu atât mai mult vei prețui adăpostul dumnezeesc și cu cât mai adânc te vei ascunde în crăpătura acestei stânci, cu atât mai mare va fi siguranța scăpării tale.

Isus Hristos—Împărat, Isus Hristos—Om. El este fratele tău (Evr. 2: 11,17), El știe ce suntem. te iubește și îți cunoaște toate durerile tale.

Tu ești întristat și iată vine amicul tău pământesc să te mângăe. Însă această mângâiere nu-ți aduce nici-o

ușurare, fiindcă amicul tău n'a trecut prin asemenea dureri și nu te poate compătimi. Dar, iată vine un alt Mângâietor: El a trecut prin focul durerilor; inima Lui a fost plină de întristare și suferinți, ca a ta, și El te poate înțelege. Ca om, Isus a trecut prin cele mai grozave suferinți. El a învins furtuna de care vrea și pe tine să te apere. El este „stâncă“ și puternic, ca să ne mântuiască. „Emanuil, cu noi e Dumnezeu“.

El este ca un curcubeu, care strălucește în cer, a cărui vârf se pierde în nori, iar capetele se sprijină pe pământ. El este ca un stejar care stă neclintit în fața unei furtuni, dar totodată invită pe cea mai mică păsărică să ascundă în frunzișul lui.

Tu, cel ce ești apăsător de dureri, caută umbra Celui ce te iubește și ascunde-te în rânile Lui. Mâna Lui stă întinsă deasupra ta și este gata să te ia în brațe, ca se te conducă prin încercări și furtuni. În timpul călătoriei tale pe pământ, când durerile cresc și cerul se întunecă deasupra capului tău, atunci lasă, ca privirea ta să se odihnească pe curcubeul mângâierii:

„Deaceia a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi. în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășirea pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“. (Ebr. 2: 17,18).

„Când voi strânge nori deasupra pământului, curcubeul se va arăta în nor“. Tradus de M. T.

Atitudinea noastră față de Israelul căzut.

„Numai acela vorbește adevărul despre căderea lui Israel, care se întristează de soarta lui“.

Apostolul Pavel vorbește despre marea întristare și durerea necurmată

pe cari el le-a avut în inimă. Poporul său a căzut din poziția lui înaltă și strălucită într'o stare de înjosire și desnădejde.

Acest popor căzut nu s'a sculat cu

desăvârșire până'n ziua de astăzi. Chiar și astăzi el zace doborât la pământ. Poporul evreu este batjocorit de toate popoarele. Dar cum și în ce fel vorbesc oamenii despre căderea lui Israel? În felul nostru de a vorbi despre căderea lui Israel, se descopere starea noastră, stăm noi în picioare, sau am și căzut (Rom. 11, 18).

Chiar, mulți așa ziși credincioși și creștini au căzut în această ispită, de a vorbi despre căderea lui Israel într'asa fel, că se descopere căderea lor proprie.

Câtă ură, dispreț, răutate, fățărnicie și mândrie se arată astăzi la acei, cari vorbesc și scriu despre căderea lui Israel? Dar unde este tristețe și

durere, acolo, este compătimire și milă față de Israelul căzut. Ce mare binecuvântare ar fi adus acest popor altor popoare, dacă ar fi ascultat de Dumnezeu.

Cât de nepătrunse sunt căile și judecățile lui Dumnezeu? „alunecarea lui Israel a fost o bogăție pentru lume, și lepădarea lui Israel a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viața din morți? (Romani 11, 12, 15).

Bogăția și împăcarea nu trebuie să ne facă mândri și îngâmfați. Promisiunea lui Dumnezeu mai stă în putere și chiar Israelul căzut va căpăta îndurare (Romani 11, 31).

Tradus de I. T.

Bunătatea de inimă și tăria de caracter*)

Ain cunoscut în viața mea, câțiva oameni foarte încăpățânați, cari nu primeau nici să fie muștrați, nici să fie îndrumați. În satul nostru, un om ține un câne mops și-mi spune că, dacă apucă ceva în gură, nu-i mai dă drumul; numai dacă i-ai tăia capul, i-ai putea scoate din gură ce-a apucat. Așa sunt și unii oameni cu care am avut adesea a face și aproape m'au scos din fire. Mai de grabă ai îndupleca furca de gunoier să se facă mașină de treerat sau piatra de rând să se facă marmoră, decât să faci pe acești oameni să primească muștrări înțelepte. A spăla pe un negru până să-l faci alb și a scoate petele de pe un leopard, este o nimica toată față de încercarea de a călăuzi pe un om încăpățânat. Mai de grabă ai putea să îndupleci un munte să se miște din loc, decât să-l faci pe încăpățânat să se lase de hotărîrea pe care a luat-o, bună sau rea. A nu te lăsa abătut cu niciun preț dela lucrul tău, când el este bun și drept, este mare lucru; predicatorul nostru spune că acesta este lemnul din care se croiesc martiri. Dacă însă un om sucit la minte și nepriceput are în capul lui acest pietriș tare, atunci el face mar-

tiri din aceia cu care are a face. Juradașul bătrân, domnul Cap-Gros, a jurat că va bate cu pumnul un cuiu într'o scândură de stejar, dar dintr'asta nu s'a ales decât cu o mână beteagă pe toată vieața; pentru că nu și-a putut vinde grâul cum dorea, a lăsat clăile sa i le mănânce șoarecii. Numai să treci pe lângă moșia lui și ai să vezi încăpățânarea lui: fiindcă a făgăduit sus și tare că nu vrea să știe de „ideile noi“, de aceea are și cea mai slabă recoltă. Ceea ce este și mai rău pentru el este că fata lui a trecut la „sectanți“; mâniindu-se grozav, a alungat-o din casă, și cu toate că, precum cred, îi pare foarte rău de aceasta, nu vrea să se înmoaie cu niciun chip, ci rămâne la hotărîrea lui, că nu vrea s'o mai vadă cât o trăi; între timp însă, copilul iubit trage să moară prin asprimea lui. Este mai bine să rupi făgăduințele făcute în pripă decât să le ții. Cine nu se schimbă niciodată nici nu se îmbunătățește vreodată; și cine nu cedează nici nu biruie vreodată.

Față de copiii noștri, trebuie să unim blândețea cu tăria. Nu trebuie să li se facă totdeauna voile, dar nici să fie opriți dela toate. Dă unui porc să mănânce de câte ori giuță și fă unui

*] Cont din No 3-4, 1936

Scrisoare deschisă.

Iubiți frați și surori în Hristos!

Comunitatea noastră a Evreilor-Creștini este foarte recunoscătoare și exprimă cele mai cordiale mulțumiri tuturor copiilor lui Dumnezeu, cari au răspuns așa de urgent la nevoia comunității noastre, trimițând darurile lor pentru zidirea casei de rugăciuni. Incă odată se dovedește, că noi suntem membrii unui singur trup și că „în Hristos nu este nici Elin nici Iudeu“. Domnul să vă răsplătească pentru faptele iubirei.

Casierul comunității va trimite chitanțe pentru orice sume. In caz că cineva nu va primi chitanță, este rugat a ne comunica.

Vă rugăm să înălțați rugăciuni pentru mântuirea poporului Israel.

Cu salutare frățească în dragostea lui Hristos în numele Comunității

Frații bătrâni } L. AVERBUCH, M. TARLEV, V. ȚAHAN,
A. VULF, I. TRAHMAN.

Adresa casierului Comunității: Isaac Trachtman, „Tabernacol—„Mișcan“, str. Gh. Lazăr 90, Chișinău—Basarabia.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

copil voia de câte ori țipă, și vei avea un porc îngrășat și un copil răzgâiat. Un om care învață să sufle într'o trompetă, și un copil răzgâiat sunt doi tovarăși foarte neplăcuți, chiar dacă locuiesc la ușa de alături; și dacă nu luăm bine seama, copiii noștri vor ajunge un necaz pentru alții și un chin pentru noi. „Nuiiua și pedeapsa dau înțelepciune; dar copilul lăsat de capul lui, face rușine mamei sale“. Dacă nu vrem să ne pedepsim copilul, ca să n'avem durere de cap, vom avea din destul dureri de inimă când vom fi mari. Adevărul fără înconjurii trebuie să se vadă în toată purtarea noastră față de copiii noștri „da“ trebuie să fie „da“, „nu“ trebuie să fie „nu“, și aceasta întocmai și îndată. Nu făgădui niciodată ceva unui copil și să nu te ții de cuvânt; dar dacă ai făgăduit, ține-te de vorbă, fie că i-ai făgăduit un covrig, fie o bătae bună. In toate cazurile, silește-i să asculte cu orice preț; copiii neascultători sunt copii

nenorociți: pentru binele lor, să ții să te asculte. Dacă renunți odată la autoritatea ta, cu greu o vei mai putea câștiga, pentru că cine zice a trebuie să zică și b și așa mai departe. Nu se cade să întărâtăm la mânie pe copiii noștri, ca să n'ajungă la desna-dejde; însă trebuie să ne cârmuim casa în temere de Domnul și dacă facem lucrul acesta, putem să așteptăm binecuvântarea Sa. („Din ^{nr}ertea „Cuvintele lui Ion Plugaru!“).

Respiră aer curat!

In America de Sud există un mic și ciudat păianjen, care trăește în apă. El se învlește cu o bășică de aer, ca un clopot ce-i servește la scufundat și grație căruia poate trăi ore întregi sub apă, respirând aerul de pe pământ.

Când revine la suprafață, nu poartă nici urmă de umezeală, apa neputând cu nici un chip pătrunde în bășicuța cu aer. Noi de asemenea, putem trăi în această lume, respirând în continuu atmosfera cerească (Col 3, 1—2) „nemânjindu-ne hainele“ (Apoc. 3, 4) și păzind-ne neîntinați de lume (Iac. 1, 27).

DIN TAGORE.

No. 50 din volumul: Prinos de cântece.

Umblasem cerșetor din poartă în poartă pe drumul satului, când carul tău de aur apăru în depărtare ca un vis mareț, iar eu căzui în admirarea Regelui tuturor regilor. Nădejdiile mele crescură și gândeam că a venit în fine și pentru mine sfârșitul zilelor rele și stam gata în așteptarea pomelnilor și bogățiilor neașteptate ce se vor risipi pretutindeni în țărână. Carul Tău se opri înaintea mea. Privirea ta căzu peste mine și coboriși cu un surâs. Simți că în sfârșit a venit și norocul vieții mele. Dar deodată ai întins spre mine mâna Ta dreaptă și ai zis: Ce ai tu să-Mi dai?

Ah, ce glumă regală era aceasta: de a întinde mână către un cerșetor pentru a cerși! Eram incurcat și ră-masei nedumerit. În urmă am scos încet din traista mea un grăunte mic de gău și Ți-l dădui, Dar mare-mi fu mirarea, când la sfârșitul zilei, (1 Cor.

3, 13) deșertând pe pământ sacul meu, găsii un grăunte mic de aur în grămada de semințe sărace.

Atunci începui să plâng cu amar și gândii: Dece nu m'a lăsat inima să-ți dau totul?

Cântul 34.

Ingăduie numai să trăiască acest puțin din mine prin care să te pot numi Totul. Ingăduie numai să trăiască acest puțin din voința mea prin care să te pot simți din toate părțile, să viu la Tine în toate și să-ți dăruiesc dragostea mea în orice clipă. Ingăduie numai să trăiască acest puțin din mine prin care n'aș putea niciodată să te ascund. Ingăduie numai să trăiască această mică legătură prin care sunt legat de voința Ta și prin care gândul Tău străbate în viața mea: legătura Iubirii Tale.

Din revista „Betania“

Inima împietrită a lui Faraon.

În cripta împărătească din Sandenis, într'o lădiță de aur, se află inima sbârcită și neagră a lui Ludwic al XIV-lea. În această inimă clocotea sângele marelui voevod, care a pus în mișcare întreaga, lume lăsând urme de influență pe o întreagă generație.

Nu de mult în Anglia au disecat inima Faraonului Egiptului, Merenpt. Biblia ne spune că el este acel faraon care a robii poporul Israel. El a trăit în veacul al 13-lea înainte de Hristos. De atunci au trecut 3200 ani, dar inima lui mai există. Unul din cei mai renumiți chirurghi ai Angliei, lordul Moynian, în conferința sa către chirurgii societății regale a dovedit, că pe pereții acestei inimi s'a depus în fel de var, și deaceia ea „s'a împietrit“, și din cauza acestei „împietririi“ faraonul a murit.

Cât de interesant și de semnificativ e această. Chiar despre acest faraon e scris în Biblie: „Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima lui și a slujitorilor lui“. Egiptenii n'au vrut

să elibereze pe Evrei din robie; Dumnezeu însă a trimis pedepse grele peste Egipteni, și totuși faraon nu lăsat pe evreii, și înc'odată cetim: „Domnul a împietrit inima lui Faraon“. Și iată un om din veacul al 20-lea deschizând criptele din vechime ale regilor Egiptului, găsește mumia aceluia Faraon și după cercetare găsește inima „împietrită“.

Cât de interesantă este viața, și ce înțeles adânc găsim în lucrurile, cari ni s'au părut ca o legendă din timpurile vechi.

Oricine poate pleca la Londra ca să vadă și chiar să pipăie inima faraonului Merenpt, inima care cândva să bătea furios, când Moise a cerut eliberarea poporului său. Au trecut mii de ani și inima tiranului s'a sbârcit, s'a împietrit. Așa că istoria Biblică primește un sens interesant, și ar trebui să punem întrebarea: care este sensul istoriei omenirii, căci acum încă mai există robia și multe inimi împietrite.

Trad. din rusește de I. T.

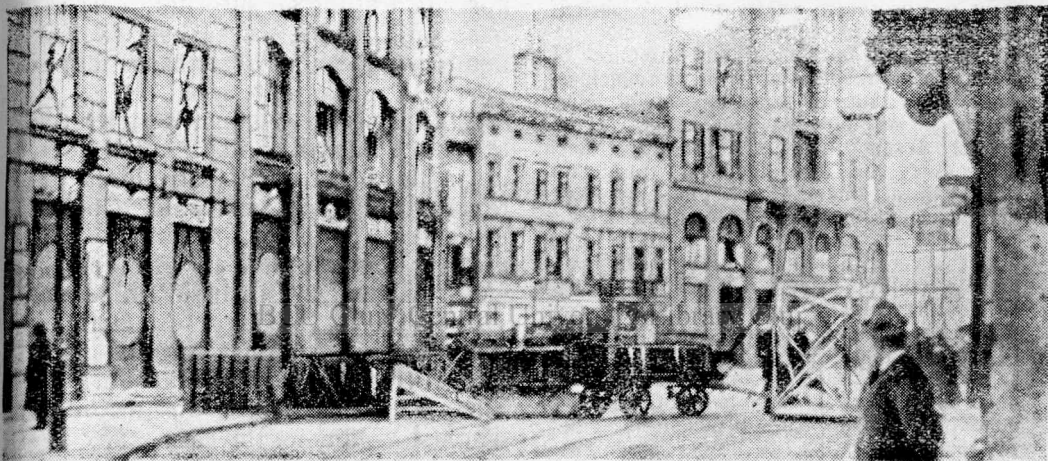
Ultimele evenimente din Palestina.

Palestina interesează nu numai pe evrei, dar și pe toți credincioșii cari cred în sf. Scriptură, fiindcă după proorociile Sf. Scripturi, acolo se vor întâmpla mari evenimente, cari vor avea un rol important în istoria întregii omeniri.

În ultimul timp au avut loc ciocniri între arabi și evrei. Sunt morți și răniți din ambele părți. Arabii s'au răscolit împotriva evreilor: aprind casele lor, distrug sâmbăturile livezile, și pădurile. Ei caută prin orice mijloc să împiedice emigrarea evreilor în pă-

mântul sfânt. Evreii temându-se de atacurile arabilor, au părăsit din or. Iaffa (vezi fotografia), în care locuiesc mulți arabi, și s'au refugiat în cunoscutul oraș evreesc Tel-Aviv. În Ierusalim evreii au părăsit partea veche a orașului, unde locuiesc arabii, și s'au refugiat în partea nouă a orașului, unde majoritatea locuitorilor sunt evreii.

Noi n'avem intențiunea să facem politică și să judecăm, cine dintre părțile interesate au dreptate și cine e vinovat. Nouă, credincioșilor, trebuie

Baricade pe stradele orașului Iaffa.

să ne fie clar un lucru, că vine sfârșitul istoriei poporului Israel, după cum e prezis în sf. Scriptură. Toate aceste evenimente prevestesc a două venire a Domnului nostru Isus Hristos, când necredincioșii și cei semicredincioși, așa zișii, oameni religioși, cari au doar o formă de evlavie, vor fi surprinși pe neașteptate. Ei, aflân-

duse sub puterea antichristului, se vor nimici unii pe alții. Iar credincioșii cari veghează, luând aminte la îndemnul Domnului, vor fi plini de harul Divin, și vor fi răpiți din răutatea de pe pământ în întâmpinarea Domnului.

Vino mai degrabă, o, Doamne!

„Și Duhul și Mireasa zic: Vino!“ (Apocalipsa 22.17).

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Viața în sală „Bethel“ în Chișinău** merge cu un ritm normal. Nu de mult a avut loc vânzarea diferitelor obiecte făcute și dăruite de frați și surori cari au lucrat benevol și cu un zel deosebit după exemplul Tabei (din Faptele Apostolilor). Domnul a îndemnat inimile fraților, surorilor și a amicilor noștri, ca să cumpere toate lucrurile pregătite. Bani încasați din acest bazar sunt destinați pentru copii săraci (încălțăminte, hrană, etc). Domnul să răsplătească stăruința fiecăruia.

◆ **Membra comunității Evreilor-Creștini, sora Ida Draiciman, care se află în Germania în Misiunea Medicală ne comunică, că ea a fost numită în Misiunea Medicală în Palestina, în or. Haifa. Trebuie să ne rugăm, ca ea să fie acolo o binecuvântare pentru poporul Evreu**

◆ **O discuție interesantă într'o sinagogă.** În timpul Paștilor evrești, fr. L. Averbuch, ducându-se la sinagogă, să asculte o cuvântare a unui sionist, s'a așezat pe una din băncile din urmă. S'a întâmplat că

în timpul cuvântării, un evreu bătrân, care fusese puțin beat, a leșinat (fiindcă după învățătura rabinilor fiecare evreu e dator să-și cumpere vin de Paști chiar dacă ar trebui să-și vândă obiectele din casă sau să imprumutăm bani sub zalog). Nimeni n'a sărit în ajutor celui căzut afară de doi evrei bătrâni, cari încercau să-l ajute. Iar ceilalți să înghesuiau în jurul bolnavului fără să dea vreun ajutor. Atunci fr. Averbuch a ajutat pe bătrânul bolnav și i-a scos afară la aer curat. Bătrânul și-a revenit în fire și a intrat iarăși în sinagogă unde oratorul continua discursul său. Mulțumită acestui fapt, toți evreii au luat cunoștință, că fr. Averbuch să află în sinagogă.

După discursul sionistului când s'a început rugăciunea de seară (minhă), conducătorul sinagogii, apropiindu-se de fr. Averbuch i-a făcut o observație pentru-că el n'a sărit (o săritură mică) în timpul rugăciunii, cum trebuie să se facă după învățătura rabinilor. Fr. Averbuch i-a răspuns că în timpul rugăciunii, când omul stă în fața împăratului împăraților, e mai bine să stea liniștit și cu pietate. Această discuție a atras atențiunea altor evrei cari s'au adunat în jurul lor. Conducătorul sinagogii a replicat fr. Averbuch, că acest împărat al împăraților, în orice caz, nu este Isus Hristos. Cu acest prilej fratele Averbuch a deschis Biblia Ebraică și în fața multor ascultători a dovedit, că Isus Hristos este Mesia, prezis de Moise și profeți și că El este Domnul, căruia Tatăl cerească a dat toată puterea precum în cer așa și pe pământ, zicând: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrămașii Tăi sub picioarele Tale“. (Psalm 110,1).

Discuția aceasta a durat până târziu Unii, împreună cu conducătorul sinagogii, au plecat acasă, mulți însă au rămas și ascultau cu atențiune mărturisirea fr. Averbuch despre Isus Hristos.

Un evreu a zis, că dacă un astfel de Averbuch, acum 25 ani în urmă, ar fi deschis gura să vorbească în sinagogă despre Isus Hristos, n'ar fi eșit viu din sinagogă, dar acumă ascultă cu plăcere pe un astfel de om, și respectă cuvintele sale.

Discuția a trebuit să fie întreruptă, deoarece era prea târziu și servitorul sinagogii a stins lumina. Doi evrei la însoțit pe fr. Averbuch până în sala „Bethel“.

Se împlinește cuvântul Mântuitorului despre Israel: „Mlădițele smochinului (evreii) frăgezesc și înfrunesc. Vara este aproape“.

◆ **Despre cei înfometaji din Basarabia.** După apelul fraților bătrâni ai comunității unite a evreilor—creștini din Chișinău, mulți copii ai lui Dumnezeu, au trimis ajutor celor suferinzi.

Un dar interesant s'a primit dela sfinții din Ierusalim-Haifa, unde lucrează fr. Ostrovski (membrul comunității evreilor-creștini din Chișinău). Această ne amintește cum od-

nioară credincioșii trimeteau ajutoare sfinților în Ierusalim, dar acumă ei ajută pe cei suferinzi din alte părți.

După primirea darurilor frații s'au grăbit să repartizeze acest ajutor printr'un frate delegat. Repartizarea ajutoarelor s'a făcut după datele și informațiunile comunităților locale despre cei mai săraci. Cu ajutorul lui Dumnezeu repartizarea ajutoarelor s'a făcut până acumă de 3 ori.

O prevestire frățească!

1) O evreică cu pronumele Goldenberg (brunetă) călătorește printre frați și surori și transmite salutări dela noi, istorisind despre lucrul Domnului între evrei. Aducem la cunoștința fraților și surorilor, cari iubesc pe Domnul, că ea este exclusă pentru viața ei necreștinească dovedită prin multe fapte rele.

2) Un oarecare Nathan Bergher (cu o statură înaltă) se dă drept frate și răspândește cărțile Sf. Scripturi și alte cărți religioase. El arată o bibliotecă evrească, pe care i-a dăruit-o Directorul Misiunii noastre „Mildmay“, când a fost la Chișinău (în timpul vizitei sale în Chișinău, directorul a dăruit bibliii nu numai credincioșilor, dar și vizitatorilor, cari au dorit să aibă o Biblie). Acest om niciodată n'a fost credincios în Hristos; el venea din când în când la adunare, și această o facea numai pentru ca să primească un ajutor material.

3) Încă un evreu călătorește printre frați și spune, că el e rudă cu fr. Averbuch și că are o neapărată nevoie de un ajutor bănesc. În unele locuri a reușit să stoarcă bani dela frați. Fiți cu băgare de seamă, fr. Averbuch n'are aici nici un fel de rude.

**Frații bătrâni ai comunității unite
Evreilor-Creștini din Chișinău.**

Abonați-vă pe anul 1936 „BINEVESTITORUL“

În românește 18 lei, în rus. 20 lei, în evr. 14 lei
În străinătate abonamentul anual 0,30 dol.

**Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
Mildmay Mission, str. Inzova No. 30-b.
Chișinău, Basarabia, România.**

Redacț. și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.